

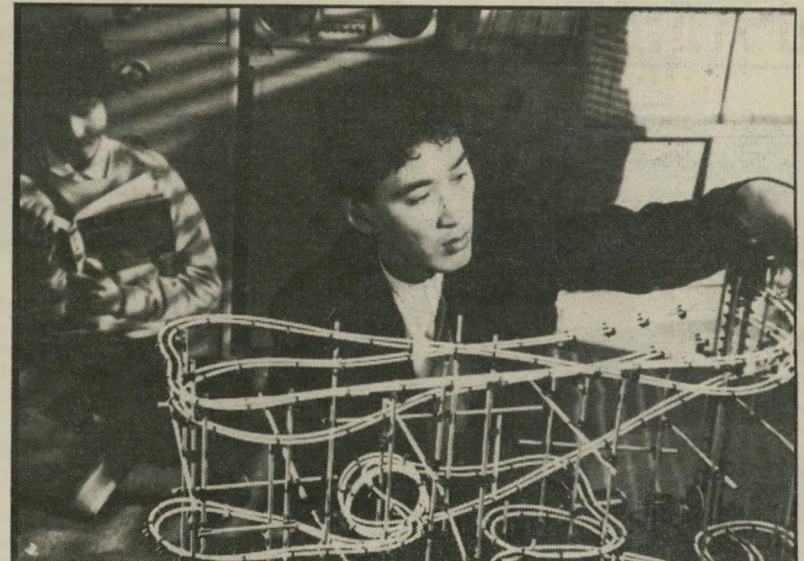
אלא שהסרט גם זכה בפרס כסרט המצטיין בקולנוע הישראלי. העיתונאי הלך לו לדרכו. משתאה על פישרה של המוקרטיה, כשהיא ממלמל: "סרט אמיץ — סרט אמיץ".

גם אם לא ייכנס חמסין לרשימת רבייהמכר, או לאנציקלופדיה עולמית לסרטי-מופת, כדאי לחשוב על כמה דברים — פרס שני בפסטיבל של אנשים המעוניינים לפתח את תרבות הקולנוע והמתייחסים לכל סרט בכבוד הראוי לו. הוא דבר טוב. הגיע הזמן להפסיק לחשוב שיש רק פסטיבל אחד בעולם שקוראים לו קאן. בדיוק כמו שצריך להפסיק לטפח חלומות באספמיה שלפסטיבלים אחרים חוץ מקאן וברלין אין טעם לבזבז כסף ולשלוח סרטים. אולי יפקח מרכז הסרט הישראלי את עיניו ויבין שערך שנהיה מעצמה קולנועית אדירה אפשר להסתפק

מסכת רוסיית

בקיבוץ

אם מדובר בהסברה, אין ספק שהבדיחה הגדולה של הפסטיבל היתה הפעם סרט רוסי. אחרי שבשנה שעברה סירב מנהל-הפסטיבל ליטול כל סרט מרוסיה, כי טען שלא מצא אף לא אחד המתאים למסגרת שלו, ניסה את מזלו הפעם. הוא נסע למוסקווה וביקש לראות מה חדש. הראו

שחקן מצטיין יוסאקו מאצודה בסרט מישחק הקאזוקו. הסרט של הבימאי יפאני שלמה בגלל התאבנותם המוחלטת של ההורים וחוסר הבנתם את צרכי ילדיהם.

לו שלושה סרטים. מהם שניים גרוויים שנשאו חן בעיניו. אבל אותם לא היו הרוסים מוכנים לתת כטענה שתמיד מבקשים לייצגם דווקא בסרטים של המיעוט הזה. ולעומת זאת עמדו כל כך שיקח את רודניק (המעייץ) שנידאה בדיוק כמו מסכת בקיבוץ של התחלת המאה. הטפה גסה, תעמולה שקופה עד כרי העלאת גיחוכים באולם ההקרנה. סטרייף. שעמד כבר על דלותה של ההפקה הקולנועית במזרח אירופה השנה — יובש טוטאלי כרוסיה, רומניה, בולגריה, ביוגוסלביה ובפולין — לא רצה לטרוק את הדלת לפני הרוסים. ה"לא" בפעם השנייה היה מנתק יחסים. הוא הציג את רודניק בתחרות — אבל הסרט הרוסי של בימאי צעיר נראה זקן — והנסיון לתאר כפר שליו ומאושר כסמל לרוסיה כולה שאף פעם לא היתה ולא תהיה שוחרת מילחמה או מתיחות כלשהי, עם ההסבר הפשטני שרוסיה נגררה למלחמה רק מפני שהגרמנים הנוראים גררו אותה בכוח — זה כבר לא עובד אפילו על תמימים.

לעומת זאת, נעים היה לראות סרט יפאני בשם מישחק הקאזוקו. שמו בא לו מאחד המישחקים האלקטרוניים המודרניים, כשבזווית גולש במכוך של צינורות זכוכית, במעגלים שאינם נגמרים. אמנם זה היה שונה מכל מה שראינו כאן כשעות הבוקר — 15 סרטי מיקיו נארוהה. אבל העולם ביפאן השתנה, כמו בכל פינה אחרת. החברה היפאנית, "התמערבה" והיום החיים מסתובבים סביב הדיפלומה, בחינות הבגרות הן הטרואמה של הנוער ושל הוריו, המוכנים להשקיע כל מאמץ כדי שהילד יסיים את בית-הספר בציונים גבוהים. ימשיך אחר-כך לא סתם בקולג' כי אם בקולג' מכובד ויוקרתי. אין זה משנה כלל מה רוצה הבן לעשות בחייו, גם אין זה משנה כהוא זה אם הוא מאושר. ההורים בכלל אינם מתעמקים בכעיה ואינם טורחים לקיים כל קשר אנושי עם ילדיהם.

המישפחה, כך מסתבר לפי סרטו של יושימיצו מוריטה, (בימאי צעיר שעוד נשמע עליו רבות), היא מוסד שהתאבן לחלוטין, עד כדי תרדמה. ההורים נחלצים מן המבוכה שבנשיאת האחריות האמיתית לגורל ילדיהם בכך שהם שוכרים מורה פרטי לבנם. המורה, שעקב בקפידו המיוחד נאלץ לטפל גם בכעיות נפשיות של הניכר, בנוסף על המרצתו בלימודים, משתלט לאט על הבית כולו. עד שכסופו של דבר הוא תופס את מקומו של האב.

האם, הפוחדת לעשות משהו על דעת עצמה, כי חוץ מעבודת שירותים אין לה מה לומר בבית זה, פונה לעזרת. האב, שמתחמק כל העת מעימותים עם בנו, מאושר כשהמורה הולך תחתיו לבית-הספר לסדר את ענייני בנו, ואפילו מרוצה

חצי ברדלס הבימאי הצעיר ספייק לי התחלק במסע השלישי עם סרט בראזיל. לי זכה בזכות שפה אישית בשילוב חוש הומור, שהגיעו להרמוניה עם הסיפור והמישחק.

בנסיגות צנועים יותר, אך לא פחות רציניים אין מקום בעולם שלא שווה מאמץ להציג את

את הפרס הראשון. **ברדלס הזהב**, העניקו לסרט הנסיכה, סירטו הראשון של הבימאי ההונגרי פאל ארדוש והיה זה הסרט היחיד שכל החברים בחברת הנופטים הצביעו עליו כעל הסרט הטוב ביותר בפסטיבל. לעומת השנה שעברה, שבה פוצץ חבר-השופטים את הפסטיבל בכך שסירב להעניק פרסים וישבו בו אנשים בעלי אינטרסים אישיים מנוגדים. היתה השנה אווירה טובה והארמונים בצוות. ללא גלים ותוך מסירות למקצוע שאוהבים כולם החל בשני הבימאים הצרפתי מול וקיאלי והשווייצר תומס קרפר. דרך מנהל הסינמטק בריו דה-ז'נרו קוסמה אלבסנטו המבקר האיטלקי שלוו קויזיץ. ועד למנהלת ארכיון הסרטים של המוסיאון לאמנות מודרנית אדריאן מנסיה.

ציון לשבח

הצלם יו רייפל זכה בציון לשבח על צילום יוצא דופן בשחור-לבן של ההתעלות, סירטו של הבימאי השווייצר הצעיר מרסל שופבך. בתמונה: אן קודרי בתפקיד נערה הנקרעת בין האהבה האידיאלית לאהבת בשרים.

טרינטיניאן בראשונה ז'אן-לואי טרינטיניאן ופאני ארדן בסירטו של פרנסואה טריפו שיבוא כבר יום ראשון. היתה זו הצגת בכורה עולמית של הסרט, שפתח את הפסטיבל ה-36 בלוקארנו.

טרינטיניאן בשנייה בתפקיד פרופסור איטלקי המזדהה עם תלמידו הטרוויסט, (סוני גסנר, בתמונה) אך מגיע לקרע עם בנו, המסגיר אותו לבסוף למישטרה. הסרט, מכה בלב, הוא בבימויו של גיאני אמליו.

כשהמורה הצעיר תופש את סמכויותיו בידו. לבסוף, בסצינה שכמו נלקחה מסרט אילם, חוגגים את כניסתו של הבן לקולג' החדש בארוחת-ערב מישפחתית, כשברור לחלוטין מי מניע את הבובות המטומטמות האלה על החוט. הסעודה הופכת לבלט מטורף של איטריות עפות ורוטב שהמורה משקה בו את השולחן כולו, על סועדיו. הוא לוקח את הממון האדיר שגרף משיעוריהעזר ומשאיר את המישפחה טובלת בים של אוכל, שהפך לעיסה המזהמת את הבית אבל מה שנראה כל הזמן כקומדיה מקורית

למדי הופך בסופו של דבר לאזהרה מאימת: האם נכנסת לחדר שני בניה ומגלה ששניהם ישנים שינה עמוקה. רעש טורדני של מסוק נשמע ברקע ואיש אינו מבין את פישרו. גם לא האם שצל הבד. היא בעצמה מתיישבת ליד עבודת התפירה היומית שלה, ועד מהרה נופל ראשה על השולחן. גם היא נותנת לעצמה לשקוע בתרדמה עמוקה. כולם ישנים. מתי יתעוררו — איש אינו יודע. האם זה מוות או תרדמה מוסרית שהבימאי מזהיר מפניה? זה או זה, אין זה משנה — עמרת מי שעשה אותו אינה מוטלת בספק.